

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ДЕВЕТА БЕСЕДА

- *Защо да се молим на светиите? Бог и без тях може да ни спаси.*

- Наистина, да ни спаси може единствено Бог. Но заслужаваме ли ние това, Той да ни спаси? Изпълняваме ли Неговите заповеди? Обичаме ли Го така, както трябва да обичаме своя Творец и Спасител?

Ако обичаме Бога, то трябва да обичаме Пречистата Му Майка и Неговите приятели – светиите, които са посветили целия си живот на служение на Него, търпели са страдания заради Него, жертвали са за Него всичко и така са Му угодили, че са получили от Него дара на чудотворството, както в живота си, така и след смъртта си. И как е възможно да не прославяме светиите, когато Свещеното Писание казва: **Хвалете Бога в Неговите светии** (Пс. 150:1 – слав. прев.) **Тая чест е за всички Негови светии** (Пс. 149:9). **Споменът за праведника е с похвали** (Притч. 10:7 – слав.).

В Евангелието самата Преблагословена Богородица казва: **Отсега ще ме облажават всички родове** (Лук. 1:48).

Ако ние чувстваме своята греховност и своето недостойнство пред Господа, то непременно трябва да съзнаваме необходимостта да имаме молитвени застъпници за нас, по-угодни Нему.

Ние виждаме от Свещеното Писание колко е полезна за нас молитвата на светиите. Сам Бог говори: **Вървете при Моя раб Иов и... ще се помоли за вас** (Иов. 42:8). И Апостолът пише: **Голяма сила има усърдната молитва на праведника** (Иак. 5:16).

Ако Апостол Павел е молил верните да се молят за него (1 Сол. 5:25; Кол. 4:3) и е считал това нужно за себе си, то толкова повече за нас, грешните, са необходими молитвите на светиите.

Още от Стария Завет знаем, че Ангелите винаги са били помощници на хората и че са били призовавани в молитва. Така Иаков, благославяйки Иосифовите деца, казва: **Ангелът, който**

ме избави от всяко зло, да благослови тия деца (Бит. 48:16).

И как да не молим тези добри помощници – Ангелите хранители, които ни дава Бог?

Ако Ангелите чуват молитвите на верните, то, разбира се, чуват ни и светите угодници Божии, понеже Господ е казал: **Ония, които се сподобиха да получат оня свят... са равни на Ангели** (Лук. 20:35, 36).

Апостол Петър е обещал на верните да се моли за тях след своята кончина. В Апокалипсиса апостол Йоан пише: **„Двайсет и четирите старци паднаха пред Агнеца, държейки всеки от тях гусли и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светиите“** (Откр. 5:8).

Всички праведни мъже от Стария Завет, на които са се явявали Ангели, са прекланяли колена пред тях с благоговейна почит. И затова на заблуждаващите се, които не разбират защо се покланяме при молитвата към светиите, трябва да обясним, че има два вида поклонение, признати от Вселенската църква: едното е поклонение и обожение, принадлежащи на Единия Бог; другото е поклонение с благоговейно почитание, въздавано на светиите, които ние молим да се застъпват за нас пред Бога.

Всички текстове на Священото Писание, които невярващите привеждат против второто поклонение, се отнасят само към това, че светиите не трябва да се боготворят; и ние знаем много добре това, понеже Седмият Вселенски събор, който утвърдил признаването отначало, от цялата Църква, почитане на светиите, заедно с това осъдил тези, които „призовават“ светиите „като богове“.

По същия начин още в Стария Завет виждаме почитане на мощите на светиите. В книга „Изход“ четем, че израилтяните са изнесли със себе си от Египет Иосифовите кости; а в четвъртата книга „Царства“ четем, че мъртвец е бил възкресен с докосване до мощите на порок Елисей.

А в Евангелието Христос е укорявал фарисеите не за това, че са украсявали гробниците на праведниците, а затова, че са правили това лицемерно, както и другите добри дела, за които пак там споменава Господ (Мат. 23).

Почитанието на светите мощи у древните християни е било толкова силно, че те предпочитали да устройват своите църкви при гробовете на мъчениците. Затова и ние, православните, спазваме повелението на Седмия събор, да освещаваме храмовете не иначе, освен полагайки в антиминсите или под престола частици от мощи на мъченици.

Свети Амвросий Медиолански говори за мощите така: „Почитам в мъченическото тяло раните, приети за името Христово; почитам в пръста семената на вечността; почитам тялото, което ме наставлява да обичам Господа, което ме научава да не се боя да умра за Господа!“.

Наистина нещастни са тези, които от суетно мъдруване лишават себе си от ходатайството на светите Божии приятели!

И стократно по-нещастни са тези, които не почитат, не молят и не обичат Пресветата Дева Богородица, която Господ е избрал, за да послужи на Тайната на Своего възплъщение. Избрал я

за Своя майка, за пазителка на Своего младенчество, за свидетелка на своя Божествен живот и кръстна смърт.

И след нейното успение я възнесъл в небесна слава с тяло, както е предрекъл още Давид: **Възкресни, Господи, в твоя покой. Ти и Кивотът на Твоята светиня** (Пс. 131:8 – слав. прев.).

Тези нещастни хора в своето заслепление не изпълняват завета на Божията Майка: **Отсега ще ме облажават всички родове** (Лук. 1:48) и лишават себе си от всемошното (всемогъщото) застъпничество на тази, която Църквата нарича **огнен престол на Вседържителя**.

Красноречиво говори за това един от пастирите на Църквата: „Божественият огън, така проникнал в Нейното същество, че Тя самата станала такава, тайнствен огън, привеждащ в трепет, и станала цялата очистителна святост за тези, които прибягват към Нея с вяра и любов”.

Умолявам те, приятелю, не обръщай внимание на празните и вредни мъдрувания на любителите на нововъведенията, не оскърбявай Бога с хладност към Неговите светии.